

ikke komme nærmere ind paa. Jeg er ikke Principrytter, og kan der opnaas Enighed om Værditolden paa et større Omraade end flet er, er der vel heller ikke mange i denne Sal, der har noget mod det. Den højtærede Finansminister har jo ogsaa udtalt, at kan der opnaas Enighed paa de enkelte Omraader, er heller ikke han mod det. Skulde jeg sige noget om de Argumenter, der i denne Sag ere fremsførte fra begge Sider, saa kan jeg ikke nægte, at det har været slaende for mig hvad Fler-tallet har fremsført, og som jeg ikke har set bestridt fra nogen Side, nemlig den Kendsgerning, at de betydelige Lande i Europa, der i en nær Fortid have haft Værditold, ere gaaede over til Vægttolden. Der er saaledes henvist til Frankrig, der nu kun har 3, 4 Tarriffer, hvor der er Værditold, og det oplyses ogsaa, at Italien ganske har forladt den. Men hvad jeg særlig mener taler i den Retning, er, som det ogsaa er anført, hvad der skete i Norge. Der var i Norge 1879—81 nedsat en Kommission, der skulde afgive en Betænkning om Toldspørgsmaal. Denne Kommission drøftede meget ivrigt dette Spørgsmaal, sendte en delegeret til de Lande, der havde Værditold, og kom saa enstemmig til det Resultat at fraraade Værditolden. At der er særdeles mange praktiske Vanskeligheder forbundne med den, maa vel være det, der er i Vejen, siden den ikke har vundet mere Udbredelse, end Tilfældet er. Dette Spørgsmaal kan have sin principielle Side; men jeg tror ikke, at det i Praxis vil have saa meget at sige.

Saa er der den finansielle Side af Spørgsmaalet, og det er jo noget af det væsentligste. Mindretallet har jo foreslaaet en temmelig betydelig Nedsættelse paa 5—6 Millioner og har som Erstatning tilbudt en Stat paa Formue og Indtægt. Nu har jo, som bekendt, den højtærede Finansminister bebudet at ville forelægge en Indkomstskat. Mulig kunde det i nogen Maade forandre Anstuelserne i dette Punkt over for Toldlovsforslaget. Der er, som bekendt, ogsaa jævntids dette Forslag blevet fremlagt Forslag til en Brændevinsbeskatning, og jeg vil tillade mig ganske kort at fremsætte min Mening derom. Dette Brændevinsspørgsmaal har jo ikke været populært, og er det ikke nu. I alle Fald have vi hørt Udtalelser derimod af flere Medlemmer og allerstærkest i Dag af det ærede Medlem for Røge (Alberti). Det forekommer mig, at blandt dem, der hidtil have haft Ordet, er han den, der mest ubetinget har udtalt sig imod en forhøjet Brændevinskat. Det forekommer mig

imidlertid, at der fra flere Sider er kommet Udtalelser, der kunde pege paa, at der kunde dog tænkes Forhold, hvor det vilde være muligt at komme til en Overenskomst ogsaa om dette Spørgsmaal. Jeg tror i det hele taget, at der er kommet saa megen Jordrægelighed i Sindene, at vi ganske rolig kunde drøfte dette Spørgsmaal med hinanden uden at blive bestyldte eller gensidig bestyldte hverandre for at drage Spørgsmaalet ned i Partipolitikkens Tjeneste. Jeg tror, at vi ganske aabent kunne udtale os om dette Spørgsmaal, og saa vil jeg da for det første sige, at det forekommer mig ret naturligt, naar Alkohol beskattes, at den saa ogsaa beskattes i Brændevin, selv om det ikke bliver i samme Højde. Jeg skal slet ikke indlade mig paa at udtale noget om, hvor høj den eventuelle Brændevinskat bør være, det kan der forhandles om. Men man indvender, at dette vil være at beskatte den Del af Samfundet, som er daarligt stillet økonomisk og at berøbe den fattige Mand noget, som næsten er bleven en Livsfornødenhed for ham. Jeg skal ikke ganske benægte dette, men jeg er dog enig med den ærede sidste Taler i, at det ikke ganske holder Stik. Det er ikke ubetinget under alle Forhold den uformuende Del af Samfundet, der beskattes forholdsvis højt paa dette Omraade. De, der kende Forholdene paa Landet, ville vide, at der er det som Regel saaledes, at Arbejderne og de mindre Haandværkere saa Kosten hos Arbejdsgiveren, og selvfølgelig er det ham, der betaler Brændevinen, meget ofte er det samme Tilfældet paa større Gaarde, hvor de saa Ol og Brændevin, men ellers gaa paa egen Koft, og i dette Tilfælde er det den store Arbejdsgiver, der betaler Brændevinen. At denne absolut er en Nødvendighedsgegenstand, kan heller ikke fuldt ud siges. Jeg kender mange Smaakaarsfolk, Haandværkere, Arbejdsmænd, der ikke nyde Brændevin, og de befindende sig sikkert vel derved. Jeg vil indrømme, at Skatten maaske nok alligevel forholdsvis rammer de mindre bemidlede Lag i Samfundet haardest, men jeg indrømmer det ikke ganske uforbeholdent, thi jeg mener, at det, jeg her har peget paa, holder Stik. Naar der saa tales om det store Brændevinsforbrug i Danmark, bliver der sagt, hvad vi ogsaa have hørt her, at det fremkommer ikke, fordi mange drikker for meget, men fordi Nydelser deraf er blevet saa almindelig, fordi saa urimelig mange drikke med Maade — naar en Mand tager 2—3—4 Snapse om Dagen, er det kun til Maade. Det kan gerne være, at den største Mængde Brændevin konsumeres paa denne Maade, men jeg vil for det første henstille til dem,